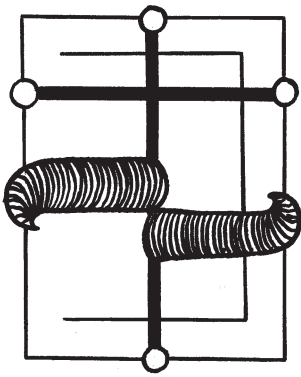

KLOFF

KLOPP

H R A N I C E
1 9 9 2

NAKLADATELSTVÍ
KULTURNÍHO
SDRUŽENÍ
UNARCLUB
LSTĎ

Text /c/ Zdeněk Eliáš, 1992
Vladimír Fekar, 1992
Blanka Kolková, 1992
Andrea Malá, 1992
Petr Marek, 1992
Jiří J.K. Nebeský, 1992
Jiří Y.H. Nezhyba, 1992
Marek Tomčala, 1992

Illustrations/c/ Tokio Nebeský P.C., 1992

ZDENĚK ELIÁŠ
1976
POSTŘEHY

Jdu k ní
Jsem nesvůj
Mám či nemám ji to říci ?
Podívám se do prázdna
Potom na ni
Polykám slinu
Otvírám ústa
A...
Čas se zastavil, zastavil, zastavil.

/březen 1991/

Podívám se na ni.
Vzlétnu vysoko.
"Ahoj !"
To nepatřilo mně.
Padám.

/duben 1991/

Došel jsem
Smuten
Hodil tašku na zem
Sedl si na lavičku
Očima přelétl náměstí
Drogerie. Kostel. Textil. Železářství.
Hračky.

Uvízlo mi v paměti
- a lidé
Hemží se, převalují se přes sebe
Jedni chodí, vznášejí se, dívají se na
svět z výšky

Druzí padají
Asi
Známí mě nevidí. Proto nezdraví.
Neznámí mě neznají
Tak co chci víc
Házím tašku na rameno
Smuten
Zvedám se
A odcházím
Po svých
Někam. Jinam

/září 1991/

Včera jsem potkala na náměstí slona
Co se divíte ?
Kalhoty měl černé
Košili hnědou
Vlasy blond
Stoupl mi na nohu
Roman
Vy jste ještě nepotkali na náměstí
slona ?

/září 1991/

Padá !
Ty ho nevidíš ?
Teď zase
Podívej ! Neslyšíš ?
List
Je krásný
- a lehký
Pírko se mu nevyrovná
Protože to už by nebyl list...

/říjen 1991/

VLADIMÍR FEKAR
1971
CHRÁM ČERVŮ

WELCOME

Jsme přede dveřmi
chrámu
třetího věku
Není sakristie
a scénáře robotickým
generálům
jsou rozdány

Není modliteb
neb kde není svatých
nechtějme se modlit

Krabicovité příšery
ovládly víru a ukradly
Eldorado

Chrám se odhaluje

Možná
objevíme Nový Olymp
a
Diův snář s výjevy
rypadel
Sbíječek
rotačních pecí
kompresorů...

Možná
se ztratíme v rachotu
robotického úlu

Vstupte
beze strachu Slavobránou
chrámu
robotické bezbožnosti.

OPERACE

I.

Operace nezastavena
Pochodujte se mnou v těžkých
 bagančatech
krvavým těkavým světem
 myšlenek na útěk

Zítř se probudím
signálem vnitřního
 automatu

relé - stop
 program života
v neměnných kódech
5,15 5,30 6,00

 a
stále a stále
klap klap klap

Operace nezastavena
Jsme určeni
 k samohybnému zániku
ztrácí je
 víru v neustálý pohyb

II.

Snad zaklet v mladických letech

Chci být

mimo vás

Omluvte mou samovolnost

Přátele

Snažím se vystupňovat

důležitost každého aktu

Podarí se mi zařídit

přistání do středu

anonymního boje ?

OCELOVÉ MĚSTO

Sedíme nehnutě stranou
Křížalou v mých ústech
je Satanovo
neklášterní předměstí

Jedinou modifikací snu je skutečnost

Patriarchát
Ocelového města
vyjadřuje podiv nad existencí strachu

Ocelový betonový bezkvěťý háj !

Netřeba brát do rukou
neboť zvukem k dokreslení
hudební nástroje
chvíle

je Doba
Jste zastánci těžkých bicích
a neznáte poetiku
mávání ptačích křídel ?

Nezáleží na křiku
ale na každém šepotu
lidství

Vy od těžkých bicích
Staňte se spolu s námi
jemnými našeptávači...

TYRANOSAURUS NOVÉHO VĚKU

Stále se promítám
 Darwinovou teorií
s otázkou
"Opakuje se moment zrození ?"

Tam leží
a odpočívá ON
Narušil zákony - Kreslí nové
Tyranosaurus Nového věku

Brzy si založíme nová muzea
 Muzea pro druhý pravěk.
A Čas hovoří
Moment opakovaného zrození existuje
jen jsem nikdy neslyšel
 tlouct
 Srdce !

A ptají se
Jak může být zrození když
 Srdce
 je Symbolem Života ?

Čas /směje se /
Omyl pánové
Srdce ani Život
dávno už nejsou podmínkou Zrození

Jedině Čas je vítězstvím
a
východiskem OPAKOVÁNÍ
koloběhu světa

Tam leží
a odpočívá ON
Narušil zákony - Kreslí nové

Darwin je překonán

PECE

I.

Jsou také sopky
nemajíce svého vrcholu
Tam láva svého druhu
putuje po kruhu
a nekončí v pražádných hlubinách
Láva - ohnivý prach

V peci
se přeci musí péci
Sopečné perpetum mobile
- koloběh věčného žáru
a ohnivého varu
jenž snad nikdy neustane
a ejhle
V nekonečném tancohně víru
našli jsme díru

II.
Povyk výheň
 vyžle - Ty - z něj
Zachránče vulkánu
 v útroby doutnající
Napравit křivdy vstupujeme
 abychom
vstříc pichlavým kapkám
 prachu
zaveleli k návratu sopečného
 nářku

HRUŠKA

Drží vítězoslavný majestát
osazena v živné půdě

rumišťě

Je květem

v sídlišti ropáků

luštíc otazníky své minulosti

Stála tu

královna soudruhů

Stojí dál

přežila vítr změn

Kdekdo se zahledí

na její odevzdané větve

na holohlavou výšinu bez

listoví

Kdekdo jí říkával

"Nesmíš se šplhat ke hvězdám"

není ti souzeno vládnout

Teď

sražena popílkem

cítí

vnitřní ubíjející hnis

Odevzdaná

napospas osudu

čekající cenu na dožití

Čeká na konečnou pečeť

Stop !
Pojďme k ní společně blíž
Poslouchat těžký vzduch
ve směsicích těžkého dechu

KOMÍN

Nechali se ve Znamení Osudových
sfouknout z koruny do nebes
Nebesa padla vniveč
a ani Komíny nedobily výšky

hliněné doly nehledaly uhlí
aby se prodrápaly k businessu

Business jsou velké peníze
tak jako dostihová sázka
Pády a skoky

Skoky a pády
Bereš do rukou
halíře a jsi nažhaven !

Jsou sluhové sluhů sami sebou
v jedné ždímačce

květů zla
pod lesklou příchutí opiových

kvítků
- sedíce finančník na dvou židlích
Hrabivec
je spravedlivý kur
když rozhrabává třpyt
vždy od orazítkových místností
našich Já

Sluhové a otroci
mají společnou hostinu
Na hlavách
boule a šrámy ze skoků a pádů
Všichni jednoznačně chválí komíny
Komín
je nadhled
a
nadhled je žít... Žít ???

Tyhlety Komíny businessu
a hrabivci ve stínu nedobudou
výšky

"Osudové Znamení a Květy zla
k našemu stolu !"

THE WALL

I.

Tak vy chcete stavět Zeď
Srdcem
za
nějakého hlupáka ?

Hej ty !
Slyšíš
kdy přijde přelíčení
a
poslední
Sbohem Krutý světe
z trosek
naší zdi bude propátráno...
Kdy najdeme viníky
s cihlami v podpaždí
dlužny
vysokému stropu
zbořeného světa

Světlo a Stín
Stín
a.
. . ?

II.

Vidím všude červy
Konají zhoubné dílo poločasů
rozpadu

 dnem i nocí
Vidím červy hlodající
v jistotu
 ve svou jistotu
Ach ubohá naše Zed'

Ale rychle pojd'
Vem srdce a pospíchej !
Přešli jsme přes
 tenký led
a hledáme další ztracené cihly
Tak přece pojd'
Budeme budovat
NOVOU ZED'

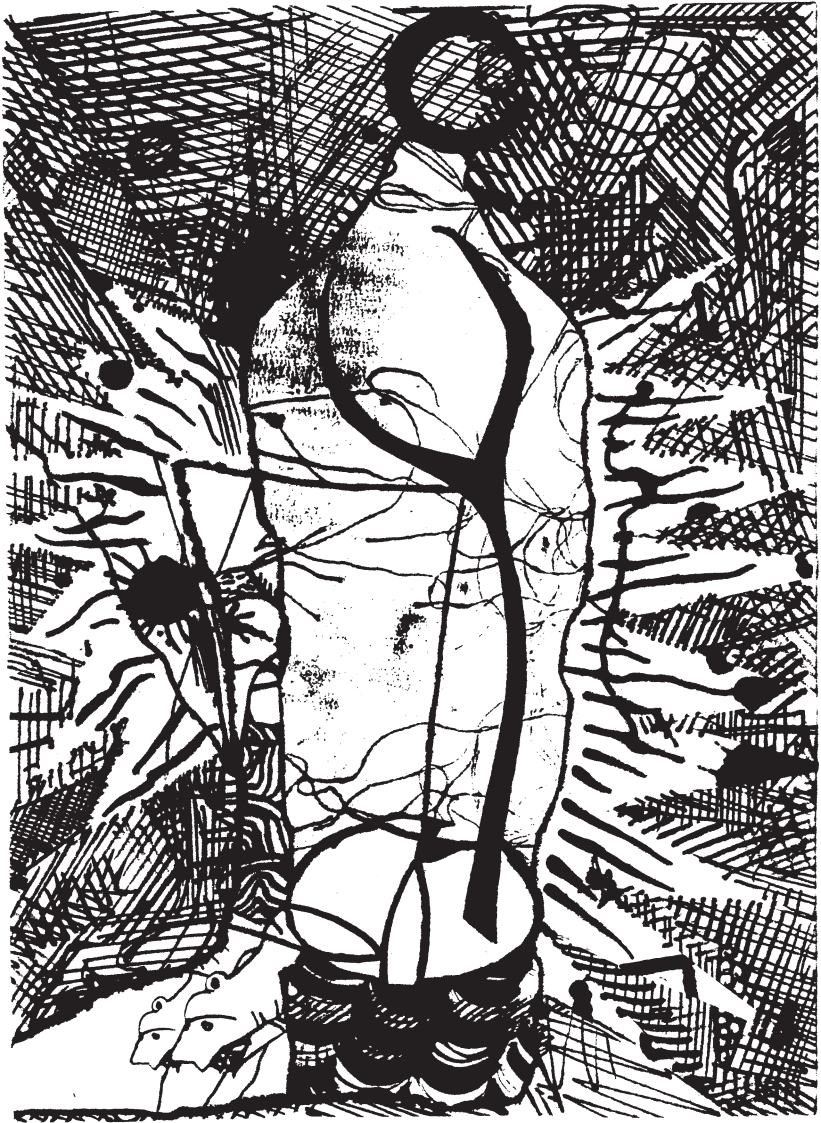
Jestli vše kolem nás
 jsou
Cihly a Jednota
- červi se smějí -
Bouráme si Dům

Všude kol červi
Jsi červ
Jsme červy
 Tak
rychle pojd'

a buduj NOVOU ZEĎ
Zdi do živého - neboť
 v živém je síla
Zdi Srdcem - neboť
 v Srdci je víra

Pospíchej
Vem cihlu
a buduj NOVOU ZEĎ
Snad brzy zahodíme ohyždnou
 ulitu
červů - světakazů

III.
Červi !
Tak vy chcete
stavět
NOVOU ZEDĚ Srdcem
za
nějakého "Hlupáka"

BLANKA KOLKOVÁ
1976
SCÉNÁŘ JEDNÉ MOLEKULY

hledám
hmotu vedle sebe
co má dvě zrcadla
jako oči
a aspoň kapkou vody
pro mě
zašitou do vazeb
staré knihy
o samotě
co se zdá delší
než počet stránek

hledám
a má kniha stále voní
a nutí
rozplakat se
a mlčet
a otočit na poslední stránku
s koncem
pak dát knihu zas
do regálu
pavučin a pavouků

hledám
hmotu vedle sebe
a aspoň jednu sirku
k zapálení knihy
o samotě

POHLED Z 23. LEDNA

natahuju dlaň
nikde nikdo
umírá mi přítel
s kterým jsem nekamarádila
pořád natahuju
tu směšně nedočkavou ruku

kdesi cosi
zakřičelo
o pomoc
pak to zahořelo
a zhaslo
a zase
nikde nikdo

ztrácí se má moudrost
co mi nikdy nepatřila
a ještě k tomu mě bolí
šestka vlevo dole

za ztracený příběh
ani kámoška nepoděkovala

utíká mi štístko
co se tu nikdy neojevilo

a myslet ve dne v noci
na podivuhodné zkroucení
němých
telefonních šňůr

a doufat
že se usměju
na příští úplněk

HRA NA ČARODEJNICI A ŠESTASEDUMDESÁT TRPASLÍKŮ

V hlavě mám buben. A chodím po bytě s
klekačkou
na zádech. Klečí a brečí. Klekačka na
zádech.

Je hluchá.

Není sama.

I koberec si stěžuje na špatnou
nosnost.

Práva se však nedovolá,
on totiž nenajde vola,
co by mu řek: "moje škola,
paragrafy pro tě zdolám!"

Ale i ty nejsou v páru. V dnešních
vteřinách
si stěžuje kdekdo. I dírka v

knoflíku. Na zelené
košili čtvrtý knoflík odshora a horní
dírka vlevo

Že prý to nemá zapotřebí držet
pohromadě ten

debilní knoflík šílené barvy a že
nitě vůbec ne-

jsou kvalitní a hrozně dřou. A i já
si stěžuju

S klekačkou na zádech.

Jsem čarodějnice a žiju už od
šestasedmdesáti
trpaslíků. Co zdaj se dlouhý, ale
uplynou jako
voda. A to ještě vůbec nemluvím o tom
bubnu.

NOC

Hledám ho vedle sebe
ve skvělém, bručícím autobuse.
Ale i kdybych křičela na celou tuhle
rachotinu,
není tu,
nebyl tu.

Je to prima hrozný.

Doma si vzpomenu
a na důkaz lásky
se ovinu sepraným prostěradlem.

Zhasnu a točím se.
Točím.
Točím se se svým bílým rounem.
Se svými bílým přáním.
A křičím slova anglické písně,
které neznám.

Pak se zastavím.

Není to těžké
být zamotaná do svých zklamání
a do svého prostěradla.

Sedím.
Pořád není vedle mě.
On to asi nechápe.

Motá se mi hlava.
Motá se mi srdce.

VLASTNICTVÍ

Lžu, když říkám, že se mám.
Já se totiž nemám.
Ale ta zrzka s dolíčky ve tvářích
taky lže, tvrdí-li, že se má,
když se nemá.

V pokoji je obraz.
Na něm malba.
Jistého malíře.
Neznám ho přesně.
Ale bude to on.

Tohle je výjimka,
co potvrzuje pravidlo,
neboť on se má,
neb netvrdí a nemluví.

Maluje a honí barvy.
Podivuhodně osamocen
do své krásy.
Šťastný, ten...
no ten...
...co se má.

PŘÍSEL

poznala jsem
avšak už nevím
kdy to bylo
snad včera
před minutou

volá mě to
opřené o zeď

nechci to ztratit

šeptá slova
jež nechápu
a asi neslyším
ale určitě je říká

oblak vůně
se zastavil
u mých rtů
stál a čekal
pak zaklepal
a vklouznul dál

chladil
hrozně moc

s příjemnou lehkostí
vrazil do mého těla

a smál se

já to cítila
smál se !

KROK V SCHOULENOSTI

Sklo v okně na mě křičí a já
skrčená v rohu...

smutně koukám.

Tmu ! Chci tmu !

Chytnu žárovku a spálím si
prsty i duši.

I láska svítí i pálí.

/láska je nanic/

Schovaná v pocitu viny, kde všechno
škrábe

moji duši

zamřížovanou ve vlastním já.

Chudák...

...duše !

A to vokno pořád křičí

a tak vezmu šutr a rozbiju ho.

Je po něm...

...po šutru.

ANDREA MALÁ
1974

SLOVA /...a běžím za tebou/

Zkalená domodra šeptám.
Oči když pijí z kalamářů
obloha sténá.

Potichu.

Tak, ať to všichni slyší.

Potichu.

Pokryta rosou se neptám.
Kapka jež vytéká ze starých snářů.
Mé tělo v pěnách.

V křiku.

Tak, ať se to nikdo nedoví.

V křiku.

Úletu k hranici nedbám.
V temnotě světla žhářů.
Planoucí srdce ve stěnách.

S pokorou.

Tak, aby se nikdo nezeptal.

S pokorou.

Pro listy zpeřené létám.
V zapomenuté síti rybářů.
S nocí rozkvétá.

Potichu.

V křiku.

S pokorou.

Jen náš květ pokaždé trhám.
Věnován hrstce samotářů.
V minulost padá.

JEN V MILOVÁNÍ

Jen v milování,
chvíle pro zasmání, krásně se vznášet.

Jen v milování,
kousek po svítání, tvou lampu zhasět.

Jen v milování,
žádné počítání, zrcadlo krásy.

Jen v milování,
nebe na létání, nevinně hrát si.

Jen v milování,
kroky v dospívání, sny bláznů přát si.

Jen v milování... Jen...

V čase, kdy každý vstupuje do neznáma

Očima hledám záchytný bod v prostoru
krásně neznámém.

Dívej se.

Pomalu stoupám po schodech, co vedou
do mlhy.

Pojď taky.

Poslouchám hlasy a sama jsem
bez hlasu.

Neptej se.

Píšu ti smyslná slova, jež nemají
smysl.

Šeptej.

Chci ti dát všechno,
co nemám.

MOJE NÁLADA / pondělí ráno

CÍTÍM se jako pastička na myši.

/v pokoji bez myší/.

JSEM nehmotný kousek přeřatého
telefonního rozhovoru

/vznáším se v éteru/.

CÍTÍM se na zemi jako podzimní list

/a právě tolik toužím

po letu/.

JSEM fráze, jež uletěla nalíčené
slečně z úst

/měla červenou růž/.

KŘIK PADLÝCH

V potácivé nicotě tě řežou skřeky vran.

Jsi sám.

Na znamení lítosti jsi bodnout odhodlán.

Skřek vran.

A na listině krkavců jsi krví podepsán.

Strach z ran.

Pod polštářem pistole, na krku provaz
dán.

Jsi sám.

MUZEUM
/vize/

Hlubina dřeva se zachvívá.
Sladkokyselé tóny se vrývají do mramoru.
Mušelín ševelí ztemnělou síní.

Představa dávna se ozývá.
Prošedivělé repliky právě pozbyly humoru.
Muzeum uzamkli paklíčem snění.

KRÁTKÝ METAFORICKÝ ROZHOVOR
/mezi sudičkami/

Ty jsi ten strom
a ten strom to jsi ty !
Jsi kůra a prasklina,
máš ztrhané rty.

Řekni mi slzo, co trápíš svého pána,
čím je ta nevinnost tolik polekána ?

Ty jsi ten list
a ten list to jsi ty !
Jsi sám jenom jediný,
jsi sám mezi sty.

Řekni mi slzo, co trápíš svého pána,
proč je ta odvaha opět udolána ?

Ty jsi ten kmen
a ten kmen to jsi ty !
Máš jenom dvě větve,
jsi synem mé msty.

Řekni mu slzo, jež zkrápíš jeho rána,
je synem mé lásky a já jsem mu dána.

ZNAMENÍ DOBY

Jdem bliženci lásky
zas naladit strunu.
V patách nám oheň
okrádá přítele.

Chyťte ty krásky
a dejte jim lunu.
Však není to výheň,
co zdobila postele.

A šaškovy vlásky,
co patřily trůnu, padají, klekají,
rvou se a lžou.

Jdem bliženci lásky
zas naladit strunu.
My zvěčníme rožeň
opřený v kostele.

Přes nesmysl vrásky
jdem krajinou Hunů.
Svou zbabělost požeň
až k přečtení ortele.

A na tvářích masky,
jež dány nám z trůnu padají, klesají,
leží a mřou.

PETR MAREK
1974
PETR MAREK VE SVÝCH PARODIÍCH

RÁNO SE VŠICHNI NASMÁLI
věnováno památce G.B.Rosenfelda

Sednou si
a poslouchají...
Ujedou jim sedadla.
Množství apokalyptických vizí
trápí je
když osamějí.

Lehnou si
teď už jsou sami...
Myšlenky se potácejí
jako zrudné výjevy a
kulhavým krokem odcházejí
bůhvíkam.

Usínají
s vodopádem výdechů...
Mžitky se množí před očima
Všechno jde snáze
v polospánku
jen tma se barví
doruda.

Často mluví ze spaní.
To pak postel pohne se
a vyklopí je
ze sedla.

Protřou oči
proberou se
a vyjdou z domu
na cestu.
Rozhlédnou se
doprava
doleva
a dostanou
přez držku.

/27. ledna 1991/

DO VLASTNÍCH RUKOU J. NEZHYBOVI

Nyní i v hodinu
klečíte po stranách
míním svou tmu
a tma se mění

Mám v úmyslu projít se vám
po bytě
Že žiju se zmatky ?
Ne, já jsem se zatím
nenarodil

Musím to vědět
musím vědět najisto
kdy se přikloníte k jednomu
z mých názorů

Myslím, že je to
dobrý nápad
urovnat vám v poličkách
talíře
Vrátit se ? Ale ne !
Přece jsem ještě tady
Ještě stále jsem vám
neutekl.

Vím přesně proč
teď jsem poznal
proč mi voda stoupá ke krku
zdá se že vy jste
stále v nejlepší náladě.

Nechci vám kazit večer
raději se projdu pod oknem
poslední měsíce byly hrozné
spali jsme jen tak naoko
Snídali jsme každý zvlášť.
Že se vytahuju ?
Ne, to já jenom nevím
co se všemi těmi slovy.

/únor 1992/

O.K.

Je to dobrý, moc dobrý
Mám pocit že teď
Teď se už nic nezastaví
Bude to dobrý, moc dobrý

Nevím si rady
Je ráno
Noc byla dlouhá
Sen nepřišel

Nikdo mě nechtěl vidět
měl jsem v ruce
pistoli s náboji
Já nestřílím

Najednou spánek
Zase jsi tu
Slyším tvé kroky
tvůj rychlý dech

Proč chci zpátky ?
A chci ?
Mám hlavu jak nádrž
Vařící vody

Nechci je vidět
Možná je všechny zabiju
Možná hodím obláčky do vody
Já nestřílím

Kde máš své tajemství ?
Odkud proudí jistota ?
Jsi přelud
Jako já když snídám v posteli s nebesy

Můžeš mě ještě zahlédnout
Nebudu se dívat
Ztrácíme se
Možná tě budu milovat

/23. února 1992/

KARLOVI

Jsi víc než stín víc než odlesk tváří
Máš náruč růží rozprostřených po podlaze
Chceš splynout nechceš se vzdát
Chceš stát.

Padáš a pádem procitáš
Letíš dál
Jsi nepodařený vtip
Kámen v botě
Otrhaný...

Touha, stále znovu
stále touha, krásko...

Otvírám dveře a venku stojí strom
tam někde v jeho koruně
Spící mnichové
Všichni spí...
Mám chuť křičet.

Touha, stále znovu
sílí, sílí jak nabroušený meč
Touha...

Ohnivá jízda
Úšklebky
Padám a už dávno nespím
Jsem nakousnuté srdce
jsem věnování příteli
Otrhaný...

Běžím
Rozbívám se do rohu místnosti
Prolétám zdi
Za sebou slyším
vzdechy obdivu
Všech těch lidí
Oni spí

Touha, Karle...

/23. února 1992/

MALÝ MUDRLANT

Jsem znuděný a proto se dívám na stromy
když zavřu oči slyším
když je otevřu vidím.
Otevřu oči !

Splašený křídla vzlétaj z vody
Obrovský hejno divokejch hus
Ve vodě se mihotaj blesky
a smějou se, vysmívaj se blížícímu se
moři.

Mám z nich srandu.

/22. března 1992/

CHCE TO JEN DŮVOD

Posedlost vesmírem
přízraky odtamtud
sestrojit zrcadla
to ať je uvidět
Lačné a horečné
vzlety ke hvězdám
Nespadnout !
Cíl není, není cíl !

Okamžik prázdna
gramofon s prastarou troubou
zpívají ptáci
pohádka pro malé dítě
v zahradě se stromy
Gong, jen jemně
Zlehounka orchestr
Voda ? Potok !
Noc ? Tichá !

Řev, řřřřéééév !!!!

Bublá láva, láva bublá
pukliny v půdě
plameny prohořely zemí
sálají přes sklo
Rudá, oranžová... Dým !
Zleva doprava
Kroky po uhlicích
popálené prsty

Pád z oblohy.

Posedlost vesmírem.....

/22. března 1992/

PROPADÁNÍ TOUHÁM

Rychlá jízda pouťových vozíků
v extázi myšlenkového útlumu
náramné zvracení přes břicha sousedů
acháty starších jídel na dlaních
výchvěřících
takové, že se zdají třpytivými
a vzácnými.

Vadí jim přílišná moudrost
inteligentů s urvanými knoflíky
Nikdy se nezmůžou na novou
kravatu
a v úkrytu před světem
laškují se psy.

Emoce ! Výkřiky ! Slasti a ...poruchy.
Razantní vstupy do cizích životů
Okleštěn touhou a na vrata přibitý
vlaje jim ve větru kapesník
Ábelův.

/15. dubna 1992/

SENZACE

Opakující se omyl.
Být snad podmaněn vztahem 465,002 B ?
Přiškvařený salát s opařenými koleny
Pošeptané nadávky a proč to všechno !
Angažmá ? plus Rytmus ? plus Orloje ?
Umělá radiace citu
Na kříži 5 krát a víc
Oh, no, baby... oh no...
Řetězy, ano stále snad řetězy !!!

Zkusím zavolat na číslo 892 39 lomeno
šedesát sedm
Zase špatně !
Zase opačně !
Z a s e v y s v ě t l e n í ! ! !

/18. dubna 1992/

/ ze sbírky Tatínek 27 305 /

Kdo se má postavit za předobraz hříchů ?
Kdo může povolit sevření ?
Kdo má snad právo vybírat mezi tebou a
mnou ?

JIRÍ JUFFO KARLSSON NEBESKÝ
1974
MUFLON A SÁNKY

I.
Křehoučká Sněhurko
Jsem sněženkový princ
Vyhazující do vzduchu jehličí
Když je komické
Nechám je opět dopadat
Do závěje
A asi hodinku
Se směju pohybům
I silám zde
Svémi ústy z černých knoflíků.

II.

Pohrávat si s krátkými obavami
Mohlas chtít v tomhle podnebí
Směšujícím cesty a směry
Vlastně ještě pořád můžeš
Ale nenech
Přerůstat své stíny
A stíny ze sebe
Aby se ti jednou nestalo
Že tě najdou
Naposled.

III.

Jako chemik modrých očí
Nemohu číst odpovědi
Svých snů těm jiným snům
Myslím spíš vodu kameny
Jsou z ozvěn - z odraženého zvuku
Jsou na noc
A pro každou její příležitost
Znenadání je neznám
Mám jenom obavu ze starých míst
Které zdánlivě připomínají svobodu.

IV.

Jsi nový

A v novém těle

Zas jen jméno

Jehož sloky končí pomalu

Jsi zas jen jméno

Za zády Za oknem

Bojíš se toho který první odejde

Neboť s ním se ztratí

I část tvých okamžiků

A jiné stejně vyblednou.

V.

Byl jsem tak zpocený

Snadný král

Jako já šel hlásat

Spravedlnost z rybích pruhů

Kouzelnou krajinu

Nejzvláštnější zvraty pravd

Jenže až dosud ho

Oheň v jeho srdci

Nepozorovaně

Spaluje .

VI.

Hraje si s rybími kostmi
Pod blátivým tím stromkem
Skládá je do pohádkových obrazců
Daleko v lese
Ale i potom má málo času
Přemýšlet nad tím co právě řekl
A na co nemyslel
Když tlačí kosti
Hlouběji k zemi déšť
A jemu zatím hlavou prolétly čtverce a
kruhy.

VII.

Tam v tom dešti
Nás opouští zářná spojitost
Už je jich strašně moc
A nás jen o něco víc
My nejsme staletí
Moment je značně velký skok
Závějí z mandlí
Ať pokryje se tento kraj
A v některém kroku
Jistě ucítíš jeho vůni.

VIII.

Ach ano chtěl jsem

Vám napsat o rozvrstvení času

O nekonečně jistějších pozemcích

Než jsou ty naše s hlínou

O hudbě

Kterou jsem ani nestačil zaslechnout

Ale nakonec Vám píšu raději o tom

Že jsem včera jedl med

A pil ho v čaji

Abych nekašlal.

JIRÍ YUBBA HARKAŠSKÝ NEZHYBA
1973

PROSTOR VE TMĚ

Skličující pocit už dlouhou dobu
provází mě.
Já na slabé větvi v okně obrovském.
Vše je černé a tma, ta otrokyně,
svléká ze mě poslední kousek odvahy.

Blíž, stále blíží ji cítím.
Ne ! Teď nesmím couvnout zpět.
Malý prostor kolem sebe mám,
a pak dolů, do hlubin se řítím.

/březen 1990/

VZPOMÍNKY

Vzpomínky letí do dálky
a my marně myslíme,
že se vrátí zpět.
Jak zpřetrhané korálky padají
a my pozorujeme
jejich krátký let.

Stačí, jen se shýbnout
jen trochu ruku natáhnout.
A už je držíš,
už je opět máš.

Avšak střípky vzpomínek,
jež v srdci schováváš,
teď nedostaneš zpět
a tvé srdce jak zeschlý květ
zvolna bude uvadat.

/březen 1990/

SVĚDOMÍ

Skříň prázdných věcí
v mé mysli ukryla se,
pod temným světlem,
které mlhou proplétá se.

Pocit nicoty a strachu,
hrůzný výkřik, a pak nic ?
Já k obloze plné prachu
oči zvedám a chápu víc,
že barva krve, jež neteče
a v žilách zůstává mi stát,
pod tíhou mohutného meče,
který zvedá sám pan kat,
už není rudá a já vkleče
ji budu muset polykat.

/19. května 1990/

VEČÍREK

Ranní vítr oknem mezi dunami
v poušti proudí,
čtyři bezvládná těla ovívá.
Každé z nich vstane, ale druhé
teď nevidí, ani samo sebe
už nepoznává.

Jen pustým pralesem pak žádné
z nich odchází, odchází v dál,
odchází kamsi,
odchází do neznáma.

/8. března 1991/

ZTROSKOTANEC

V plachtách nahodilých myšlenek
já stále hlavu svou hledal.
Zabalena v odvalu vět
Možná na nejvyšším stěžni pravdy
skryta jest.
V podloubí víry a snah
já nacházel ji tisíckrát.
Však vírem domněnek
dnes spleten jsem.

Stahují mne stále níž
tam kde nad skalami
srdce zvolna tlouci ustává
a šedý mozek zbarvuje se tmou.
Ale já světlo a jas i přes útesy
slyšet chtěl...

Má loď je zničená
a do věčných hlubin temna
se řítí.

/19. března 1991/

AŽ RÁNO

Uslyším křik sokolích per,
jež k výšinám skal
zvedají svou tvář
Uslyším zvuky pozounů,
jež za chladných nocí
hrály v mariáš
Uslyším tlukot srdcí,
jež oddaně bily
za marnost svou
Uslyším vzlykot těch,
jejichž dny pomalu
sečteny už jsou

Uslyším zvonění zvonů
z věží shozených
Uslyším nářky domů
zbytečně bořených
Uslyším sténání stromů
bleskem sražených
Uslyším záseky seker
padajících tmou
a hukot pil,
jež do hlavy mi řvou:
"Krev a prach !"
"Krev a strach !"
"Krev a STRACH !"

Až k ránu se probudím,
uslyším z rádia
pouze můj ospalý
monotonní hlas,
jenž mezi šumem mi pošeptá:
"Nečekej, nečekej na pozdní návraty !"

/3. září 1991/

PLAMENY

Když v tmách zvolna rozeznávám
Vaše barvy
Vaše tance
Vaše tóny
V měsíčním oparu pak nacházím
tíži slov, jež vesmír neobletí:
Obtočit svůj opasek
Hada poselství zemských dále
Sepsanou kružnici svobodné hlásky,
jež vyřčena zůstává samotnou
Zakončit jednání své činem
Rozhodným bodnutím v střed
Poslední kapkou v nápoji,
jenž mezi poháry chutí svou vyniká.
Rozpoznat tajemství kroků
s rozvahou křičících: "Vpřed !"
A naslinit oblázky kamenů,
jež z vyhaslých sopek vymetány,
pod rouškou noci
Ohně slavnostní zažehly.

Připodobněny hvězdám plameny
pod splavem slov...

/2.-5. listopadu 1991/

MAREK TOMČALA
1972

PODIVNÝ SVAZEK

věnováno velkému Tristanu Tzarovi

Neochvějně se vezou v kočáře
roztomilý drát
a lehátko pro veřejnost.

To oni snáší zablácené,
rozpadající se,
zmateně spojené
vybrané bažiny -
- pouto rozmarného proslovu panenky
zesíleného okázalým zvukem
uraženého krahujce
a vrtule,
rozsáhlejší než předešlý důvtip
mrzutého uzenáře,
opouštějící zamhouřené oči.

Odkláním se od křtu tohoto vztahu.
Majetek se totiž rozdělí
a vyvětrá -
- přídávkem je jen
rozrýpané dílo
odpadlého Mistra.

/14. ledna 1990/

POHÁDKA, KTEROU NEMŮŽE NIKDO VIDĚT
věnováno Evičce

Lesknoucí se kostel v dáli
vytváří dvojí květ
bojácně se krčícího děvčátka
a tvůj duševní klid
klesá do stoky
jako skvělý vrcholek
za mříže zmateného čtyřstupu.

Jen opatrné hvězdy,
všechny do jedné,
netrpělivě čekají na vysněný zvuk zvonu
jenž by oznámil okolí:
Bloudil jsem,
ale všechno je už pryč.
Plášť darebáka jsem natřel olejem
a zemdlený,
úplně zničený,
s náhubkem,
který jak stěna skleněného podnebí,
vrásčitá a vyprahlá,
trvá na tom, že mně ovládne,
tu stojím a čekám na soud.

Je to pohádka, kterou nemůže nikdo vidět,
ozvěna běžícího listí,
pozdrav vrtošivé vší,
značka pozemského řádu jiskřící svobodou,
mrkající blesk namodralého kovu
vnímajícího tvůj žal.

Je to žulové haraburdí
prostřené lehkomyšlně
na projekčním plátně světa.

/17. března 1990/

PRÁVO BOLESTI

Naděje podobná roji včel
otevívá střepy
tvého prvního vystoupení
a ty vzpomínáš
jak jsi chrllil slovní hříčky
maje nesčetněkrát
projetou dráhu odpuštění,
kde oddech tě tlačil zpět,
kde přemýšlel jsi nad odrazem bezděčných
pohybů

v probuzené přísnosti hlasů
ohromených strnulostí
nevyzpytatelného dění,
hromadícího kouzelné kombinace
pronikavého půvabu,
zapřažené otrocky
v duši šíleného strachu,
neklidně drtícího prvotní řád
sbližující nevšední krajnosti,
stoupající odevzdaně s rozmáchlými gesty
jak vír vynucených náhod,
jež pokryty zdánlivým obrazem
pravděpodobnosti
skrz na skrz prochází dravými nářky
trpících,
vycházejí nezadržitelně z planoucího
moře krve,

vyryty navěky zůstávají ve zděšených
tvářích,
které ochable klesají k zemi,
a pláč nekonečný
a sten věčně znějící
a bolest nesnesitelná
tě provází dnem i nocí
kdy zoufale hledáš záchranu,
nikomu už nevěříš
a sám sobě lžeš,
přestože už dávno víš:
Tobě není pomoci.

/25. března 1990/

MINARET

Na všech stranách světových
zvonice a minarety
pozorně se dívají
a ve spánku hlubokém
o minulosti sní.

Uplynula řada let
a znovu a znovu lidé přicházejí
nezapomenutelnou cestou
bosky na tento svět.

Z výšky já dívám se
na ten širošířný svět
a nevidím nic
než pustou poušť
a tento minaret.

/21. dubna 1990/

OBSAH

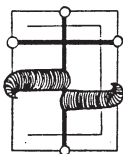
12	Zdeněk Eliáš: Postřehy
20	Vladimír Fekar: Chrám červů
21	Welcome
23	Operace
25	Ocelové město
26	Tyranosaurus nového věku
28	Pece
30	Hruška
32	Komín
34	The Wall
40	Blanka Kolková: Scénář jedné molekuly
41	Bláznoviny
42	hledám
43	Pohled z 23. ledna
45	Hra na čarodejníci a šestasedumdesát trpaslíků
47	Noc
49	Vlastnictví
50	Přišel
52	Krok v schoulenosti
54	Andrea Malá:
55	Slova /...a běžím za tebou/
56	Jen v milování
57	V čase, kdy každý vstupuje do nezná- ma
58	Moje nálada / pondělí ráno
59	Křik padlých
60	Muzeum

61	Krátký metaforický rozhovor
62	Znamení doby
64	Petr Marek: Petr Marek ve svých parodiích
65	Ráno se všichni nasmáli
67	Do vlastních rukou J. Nezhybovi
69	O. K.
71	Karlovi
73	Malý mudrlant
74	Chce to jen důvod
76	Propadání touhám
77	Senzace
78	Kdo se má postavit...
80	Jiří J. K. Nebeský: Muflon a sánky
90	Jiří Y. H. Nezhyba:
91	Prostor ve tmě
92	Vzpomínky
93	Svědění
94	Večírek
95	Ztroskotanec
96	Až ráno
98	Plameny
100	Marek Tomčala:
101	Podivný svazek
102	Pohádka, kterou nemůže nikdo vidět
104	Právo bolesti
106	Minaret
108	Obsah

Zdeněk Eliáš
Vladimír Fekar
Blanka Kolková
Andrea Malá
Petr Marek
Jiří J.K. Nebeský
Jiří Y.H. Nezhyba
Marek Tomčala

KLOFAC

V/DUBNU/1992/V/HRANICÍCH/VYDALO
NAKLADATELSTVÍ/KULTURNÍHO/SDRU-
ŽENÍ/UNARCLUB/LSTĎ/VYDÁNÍ/PRVNÍ

